

zastopani tudi širši vidiki etnološke vede. Med diskusijskimi prispevki v četrtem razdelku je najti razpravo o koncepciji festivala ljudskih pesmi in plesov v Strážnicah s sklepno besedo o tej témi (Josef Tomeš). Pod naslovom Nekaj besed k sodobni folklori se Bohuslav Beneš opredeljuje za študij celotnega ljudsko-kulturnega repertoarja, ki ga je danes najti med širokimi plastmi mest in podeželja. Sodobni človek in ljudska kultura je naslov prispevka izpod peresa Josefa Beneša k diskusiji o položaju ljudske kulture v sedanji češkoslovaški družbi. K etnomuzikološkimi vidikom pri študiju zgodovine češke glasbe naslavlja svojo razpravo Jiří Vysloužil.

Precejšen del revije zajemajo ocene in poročila. To daje reviji ob vsaj dvakratnem izidu na leto aktualističen pečat, ki je strokovnemu in ljubiteljskemu življenju na področju moravskega narodopisja seveda samo v prid.

S. Kremenšek

Zeszyty państwowe muzeum etnograficznego w Warszawie, tom IV—V. 1963/1964. Warszawa 1966, str. 5—186.

IV—V letnik gornje revije, kjer je objavljen niz člankov z najrazličnejšo problematiko, ponovno priča o veliki dejavnosti poljskih etnografov. Tako poroča Renata Jezierska o Jubilejnym znanstvenem zasedanju Muzeja kulture in ljudske umetnosti v Warszawi (9. in 10. 12. 1963) in o konferenci o muzejih na prostem (11. 12. 1963). Med referenti srečujemo znana imena poljskih etnografov z naslednjimi referati: M. St. Brzostowski, O etnografskih muzejih na Poljskem — M. M. Ptasnik, Perspektywy etnografskich muzeów na Poljskem — Prof. dr. M. Znamierowska-Prufferova, O družbeni vlogi etnografskich muzeów na Poljskem — Prof. dr. T. Seweryn, O najnujnih potrebah etnografskich muzeów — Dr. L. Malicki in prof. dr. K. Piwocki pa sta govorila o problematiki etnoparkov. (Referata St. Brzostowskega in Ks. Piwockega sta v reviji objavljena v celoti).

V obširnejšem članku obravnava J. Damrosz Etnografsko muzeologijo z vidika regionalizacije poljske ljudske kulture. K. Pietkiewicz pa je prispeval članek Vloga ljudske umetnosti v poljski umetnostni kulturi; prva je drugo po njegovem mnenju ne samo obogatila, daje ji v nekaterih dobah celo specifični značaj. R. Jezierska poroča o zgodovini etnografskih zbirk v Varšavi, kjer je prvotna zbirka predmetov, ki se je osnovala 1888. leta, narasla do druge svetovne na 30.000, po drugi svetovni vojni pa na 40.000 predmetov.

Z. Chrzanowska se predstavlja s člankom Posode za shranjevanje žita v državnem etnografskem muzeju v Varšavi, v katerem obravnava predmete, ki so bili zbrani na terenu centralne in vzhodne Poljske v letih 1954—1965. — W. J. Jarecki ugotavlja v članku Les v kulturi prebivalcev bazena R. Tanvi, da je prevladovala uporaba lesa pri omenjenih prebivalcih še v 19. stoletju. — P. Sacki pa govori o spremembah v vaški kovaški obrti v območju Janova v času od konca 19. stol. do današnjega časa; postale so najbolj očitne po drugi svetovni vojni, ko so začeli na to področje vedno močneje vdirati tovarniški izdelki.

S področja ljudske umetnosti je prispeval dva članka St. Szymanski. V prvem obravnava pet plastik velikopoljskih rezbarjev, v drugem pa navaja krajše rodovnike in način njihovega preživljanja. — A. Damrosz opisuje Kolekcijo žetonov za gabunsko igro »abia« iz zbirk državnega etnografskega muzeja v Varšavi in poroča o etnografski razstavi z naslovom Glasba in ples Afrike, ki je bila organizirana v maju 1964. leta. Na razstavi je bilo prikazano poleg glasbil, plesnih kostumov in mask tudi orožje vzhodne Afrike. — Obredno petje in ljudske pesmi pri plemenu Apindji, ki živi vzdolž desnega brega reke N'Gounie v centralnem Gabunu je obdelal St. Swiderski. — Vrsto prispevkov v omenjenem zborniku končuje poročilo o delu muzeja za leta 1953/64 K(azimirza P(ietkiewitza)).

Marija Makarovič